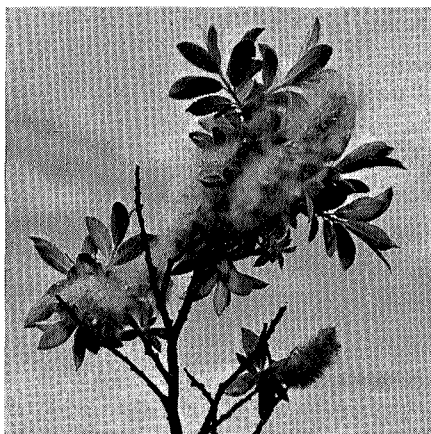

skandinaviske fjell. Hvis dette er riktig, må reinrosa også antas å ha overlevd siste istid i isfrie områder i Sør- og Nord-Norge, og fra disse siden spredt seg til hele fjellkjeden. I låglandet er den blitt utkonkurrert, først og fremst av skogen, men enkelte steder, som f. eks. på Frosta og på Bergsåsen hvor konkurranseforholdene på grunn av terrengets beskaffenhet går i favør av reinrosa, har den greidd å holde seg helt fram til nå.

Men hvordan det nå enn forholder seg med de vitenskapelige problemer og hypoteser, kan du slå deg ned på fjellrabben og la deg fange inn av den skjønnhetsopplevelse som reinrosa gir oss. Har du ikke mistet ditt hjerte til fjellet før, er jeg overbevist om at den nordiske *Dryas-hei* vil sørge for det.

Vi pynter da fjellet vi også!

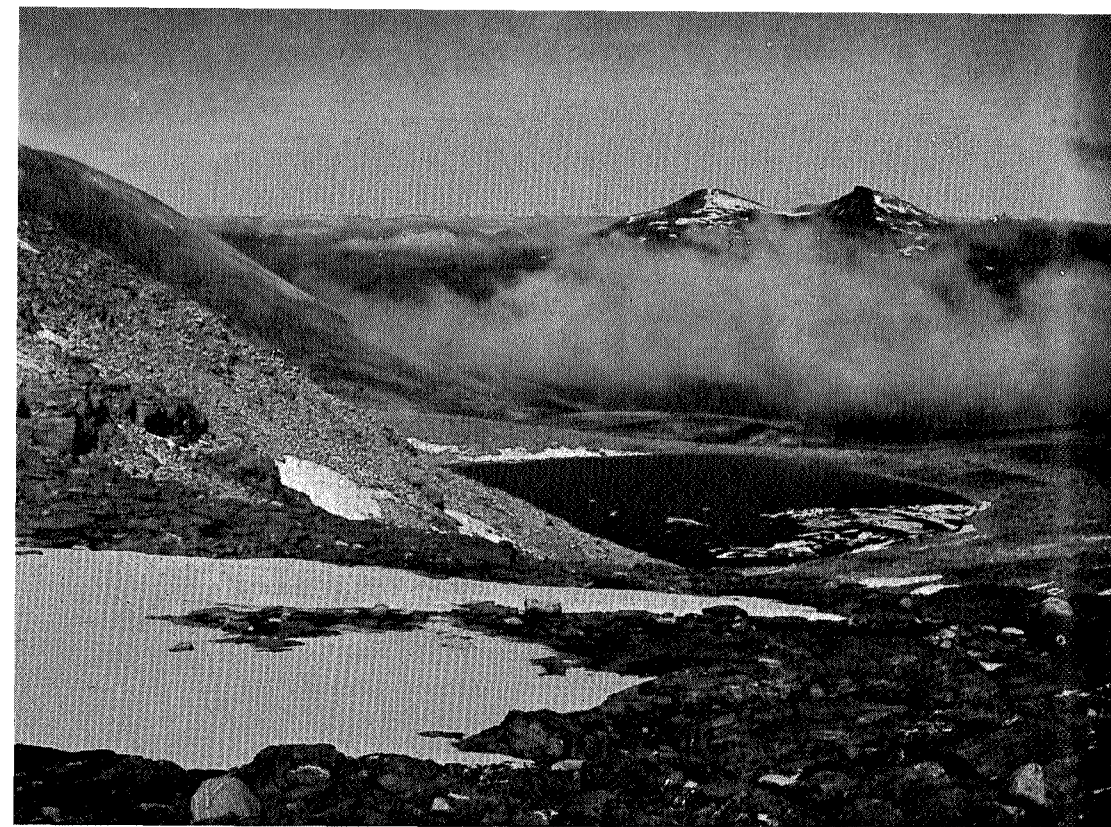
GUNNAR RAABE

Mitt møte med T. T.

Den røde T-en står som en god venn for de fleste fjellfolk, det er sikkert nok. En taus venn som følger med på turen uten å prate oss ihjel, slik som noen har for vane. En venn som enkelte ganger kan være oss til stor nytte — fordi han er lommekjent der han viser seg, og alltid viser oss den rette veien — om vi skulle være kommet på vidvanke. Noen fjellfolk ser rødt — når de ser røde T-er. De skyr alle tegn på at folk har vært i fjellet før dem. Visst kan en forstå slike «super-fjellfolk» — og til dels være enig til og med. Men er ikke det å være for egoistisk? Flertallet av fotturister ville neppe tort å legge i vei i ukjente strøk uten T-ene som veivisere, det har vi mange beviser på.

To røde T-er betyr for meg straks noe annet! En meget god venn — eller rettere mange gode venner! Første gangen jeg stiftet bekjentskap med TT og dens virkefelt var i Trollheimen. Det er mange år siden nå. Vi kom fra Storfale i Sunndalen, hadde opplevet den vidunderlig vakre Innerdalen, og sto i Bjøråskaret. Vi så oss tilbake for å ta avskjed med kanskje det vakreste vi noengang hadde opplevet. Visst hadde vi Trollheimen for oss, men hva kunne den vel ha å by oss etter dette?

Motstrebende vender vi oss mot nord — og der — ja, hva ser vi: To kneisende topper som raker opp av et skoddebelte! Er det Trollheimen? Jo, annet kan det vel ikke være. Lett tilmote rasker vi på ned mot Kårvatn. Trollheimen var kanskje ikke så verst likevel? Gjennom Nøstådalen er det som å gå i villeste Jotun-

Utsikt nordover fra Bjøråskaret

Foto: Gunnar Raabe

heimen, og så ved Sollirabben åpner seg et landskap så storslått som noen kan ønske seg det. Trollhetta, Geithetta, Mellomfjellet og Storlifjellet! Mektige gubber med dype daler imellom. Og der nede en grønn oase — Folla med sine rolige buktninger, frodige setervoller, og der borte i den trivelige bjørkeskogen taket på Trollheimshytta. Et bedre møte med TT kunne vel ingen fjelltraver ønske seg!

Selve hytta var den gang ikke hva den er i dag — men like trivelig og koselig. Slik skulle en turisthytte være — fant vi snart ut. Bilder og tepper på veggene — vevete duker på bordene — dette var vi ikke vant til! Hva visste vi den gang om «Damekomitéen» i TT — denne foreningens samling av gode féer, som sørger for at alle hyttene virker hjemmekoselige. Nå kjenner jeg den — og holder den for å være en av foreningens største aktiva.

Den hilser oss velkommen hver gang vi kommer til en av TT's hytter, og har nok ved sitt virke vært en inspirasjon også for andre turistforeninger.

Senere har jeg gått Sylene rundt — selvfølgelig. Det samme over alt, selv om naturen der ikke er så overveldende som i Trollheimen. Hyttene er de samme, selv om de alle er forskjellige. Og alle er de fulle av «stive» trøndere! Det stemmer dårlig — i hvert fall på dem som ferdes i fjellet. Også når jeg senere treffer dem i Trondhjems by. TT's fester er vel noe av det «festligste» en kan være med på — det kan jeg underskrive.

Om jeg husker innvielsesfesten på utvidelsen av Gjevilvasshytta? Jo, det skulle jeg mene! Ved et lykkelig tilfelle hadde jeg den store glede å være til stede — og se trønderne utfolde seg av hjertens lyst. Jeg vet nok at alle blir mere eller mindre barn igjen når de kommer i fjellet — men makan! Det var et liv og spetakkel som måtte få den sureste østlending til å tine opp. Eldre og adstadike herrer (går jeg ut fra) oppførte det rene sirkus — så å si i edru tilstand! Nei, makan til morro!

Med disse i hvert fall velmente ord takker jeg TT for den glede foreningen har gitt meg, og jeg ønsker den hell og lykke i årene som kommer med sitt glimrende arbeid i fjellet — et arbeid som langt fra bare kommer trønderne til gode!

